

Chương 13

Quay Về Ngày Cũ

ắc diện lão nhân bình tĩnh trở lại dần dần.

Lão từ từ thốt:

- Đúng là kiếm pháp tuyệt diệu của Đế Vương Cốc Chủ!

Lão tiếp:

- Song cốc chủ có ngờ đâu, cái người có thể làm được những điều không thể làm đó, lại không còn phương cách tự cứu, chứ đừng nói là tiếp trợ ai khác.

Triển Mộng Bạch trầm giọng hỏi:

- Chẳng hay người nào gây ra thảm cảnh cho tiền bối? Với tài cao, trí cao, sao tiền bối không tự giải cứu? Tại hạ vô cùng kỳ quái!

Lão nhân trầm mặt, đáp:

- Người hãm hại lão chính là đồ đệ của lão phu!

Triển Mộng Bạch sửng sốt, nhìn lão trân trối, không nói được tiếng nào.

Lão nhân cười thảm:

- Cái điều hối hận lớn nhất trong đời của lão phu là thu nhận hai tên đệ tử! Lão phu đem tất cả sở học truyền thọ cho chúng!

Ba mươi chín năm trước đây, luận về võ công, nếu hai chúng nó cùng liên thủ với nhau, thì trong thiên hạ không ai địch lại. Đến cả Thiên Chùy lão nhân cũng chưa là đối thủ của chúng!

Triển Mộng Bạch buột miệng kêu lên:

- Cả Lam Đại tiên sinh cũng không thủ thắng nổi trước họ?

Lão nhân gật đầu:

- Năm đó, chương môn nhân phái Hoa Sơn, là Bách Hoa Tiên Tử, triệu tập đại hội Hoa Triều. Năm đó, lại náo nhiệt hơn các kỳ đại hội trước. Bởi Bách Hoa Tiên Tử có ý định tuyển bảy vị danh tài cao tuyệt trong toàn thể võ lâm. Trong số những người không tham dự có Lam Thiên Chùy tại Ngạo Tiên Cung, có Tiêu Vương Tôn tại Đế Vương Cốc ...

Triển Mộng Bạch hứng thú:

- Tiền bối có đến dự chăng?

Lão nhân gật đầu:

- Có! Lão phu đến dự vì muốn thấy hai tên đệ tử đoạt giải đó.

Đại hội khai diễn, Bách Hoa Tiên Tử nhận thức ra, cũng đã tính sai một thế cờ.

Bởi chương môn bảy đại môn phái trong một đêm, đều bị những kẻ vô danh đánh bại!

Đến lúc đó, người ta mới biết đến Ngô Thất Thương Dương Phi, Tần Vô Triệu, Đỗ Vân Thiên, Cung Cẩm Bật, Mã Ngọc Thiên, và Phong Nhập Tùng.

Bảy người đó có võ công bí truyền, người sở trường vũ khí, người giỏi quyền cước, có người lại chuyên luyện ám khí. Nghệ thuật của mỗi người đều đạt đến mức siêu việt cả.

Nhưng chính cái việc sắp hạng bảy người đó mới rắc rối! Cả bảy người đều là niên thiếu anh hùng, huyết khí phương cương, tâm cao, ý ngạo, chẳng ai chịu nhường ai, và ai ai cũng muốn mình được sắp hạng trên hết!

Thành ra, họ phải giao đấu với nhau! Họ đánh nhau suốt ba ngày, vùng Hoa Sơn bốc mờ sát khí, cao tận chín tầng mây!

Hoàng Hổ và bọn Long Hạo Nhân nghe kể chuyện thích thú vô cùng, cơ hồ quên cả hiện cảnh của họ.

Triển Mộng Bạch lại hỏi:

- Sau đó, ai thắng ai bại?

Lão nhân tiếp:

- Bọn Dương Phi, Ngô Thất sáu người đều nan phân cao thấp chỉ có Phong Nhập Tùng là nổi bậc hơn hết. Hắn áp đảo sáu người kia chiếm ngôi vị đệ nhất. Phong Nhập Tùng là đồ đệ của lão phu!

Hoàng Hổ sững sờ một chút, bỗng cao giọng kêu lên:

- Phi lý! Phi lý!

Lão nhân hừ một tiếng:

- Cái gì phi lý?

Hoàng Hổ hỏi:

- Phong Nhập Tùng chỉ là một người, sao tiền bối nói là hai đồ đệ?

Lão nhân thở dài:

- Trên giang hồ ai ai cũng tưởng như người! Nhưng thiên hạ có biết đâu, chúng là huynh muội song sinh, huynh trưởng là Phong Nhập Tùng, vô địch về quyền kiếm, tiểu muội là Phong Tán Hoa luyện thành Tứ Huyền Thần Cung, bên giây cũng là bốn mũi tên, vô địch về cung tiễn trên giang hồ. Trong kỳ đại hội, hai anh em một hiện một ẩn, thay phiên nhau mà động thủ, nhờ đó mà thủ thắng trước quần hùng. Chúng giống nhau như hai giọt nước, nữ lại mặc nam trang nên không ai nhận ra được!

Hoàng Hổ à lên một tiếng, nhưng lại lắc đầu, thốt:

- Thắng như vậy có vinh hạnh gì? Sao gọi là vô địch được?

Lão nhân điềm nhiên:

- Đành là thắng thì không vinh, song võ công của chúng thì quả thật là vô địch!

Hoàng Hổ hừ một tiếng, không nói gì, nhưng không phục!

Lão nhân thở dài, tiếp:

- Lão phu sống đăm bạc, đồ đệ lại thành danh, lòng cũng vui vui.

Đại hội bế mạc, quần hùng giải tán, Bách Hoa Tiên Tử hối hận, rồi tức uất, đến thổ huyết mà chết. Còn chưởng môn Thiếu Lâm và Võ Đang phải mất một thời gian dài mới khôi phục được thính danh.

Phần lão phu, sau khi đại hội kết thúc, có bày tiệc rượu mừng hai đồ đệ.

Trong khi lão phu chén choáng hơi men, Phong Tán Hoa mới hỏi hai anh em chúng có thể là vô địch trong thiên hạ chưa? Lão phu đáp rằng, dù hai anh em có liên thủ với nhau, cũng không địch lại lão phu!

Phong Tán Hoa lại hỏi, làm cách nào mới thắng nổi lão phu? Câu hỏi đó vô lễ thật, song lão phu rất mến hai anh em chúng, nên chẳng trách cứ gì. Trái lại, lão phu còn vui vẻ cho chúng biết rằng, muốn thủ thắng, chúng phải có cách nào phế huỷ võ công của lão phu, đồng thời bức lão phu phát thệ nặng, không hề tìm phương pháp khôi phục võ công. Ngoài ra, chỉ còn cách cuối cùng là chờ cho lão phu chết, chúng muốn trở thành vô địch, thì phải làm như lão phu đã nói!

Ngày làm lễ bái sư, chúng nó phát thệ là không hề sát hại sư phụ, dù chúng phải bội. Mà lão phu thì có phương pháp khôi phục võ công như thường, nếu bất hạnh bị chúng phá huỷ. Muốn cho lão phu đừng khôi phục, chúng phải bức hiếp lão phu thề nặng.

Lão phu lúc say, tiếp luôn: Nếu các người đừng thề nặng không sát hại sư phụ thì việc rất giản đơn cho các người, nếu muốn trở thành vô địch!

Ngờ đâu, Phong Tán Hoa vừa quỳ xuống, vừa cười lớn thốt:

- Đa tạ sư phục chỉ điểm! Đồ đệ y theo phương pháp đó mà làm!

Lão phu nổi giận song vô ích, bởi anh em chúng đã bỏ thuốc mê trong rượu rồi. Lão phu thử vận chân khí, mới biết là công lực đã tán thất!

Triển Mộng Bạch phản nộ vô cùng.

Lão nhân cười thảm, tiếp:

- Chung quy, cũng tại lão phu! Rồi chúng bức lão phu phải lập thệ với chúng!

Chúng đem lão phu an trí tại nơi đây, chúng không cho lão phu tiếp xúc với người đời! Lão phu ở đây được ba mươi chín năm rồi!

Triển Mộng Bạch rơi lệ, lẩm bẩm:

- Ba mươi chín năm! Gần nửa đời người!...

Lão nhân cười khổ:

- Nếu tự mình tìm vật thực, thì lão phu đã chết đói từ lâu! Dù lão phu có đào giếng lấy nước thì bất quá cũng đã khát phần nào thôi, nhưng vẫn đói như thường!...

Hoàng Hổ trở mắt:

- Thế có phải là anh em họ Phong bất thời mang vật thực đến cho tiền bối chăng? Bởi, ngoài anh em họ, đâu còn ai khác làm cái việc đó cho tiền bối?

Lão nhân gật đầu:

- Chính Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa đưa đến! Song thỉnh thoảng thôi, và vào những ngày đông tháng giá, chim và thú trốn lạnh trong ổ, trong hang ...

Hoàng Hổ lấy làm kỳ:

- Tại sao họ còn giúp tiền bối cầm hơi?

Lão nhân thở ra:

- Sau khi hạ thủ đoạn rồi, Phong Tán Hoa có hỏi, hai anh em chúng ta trở thành vô địch chưa? Lão phu đáp là trên đời, còn có một người có võ công cao hơn lão phu một bậc! Chúng cật vấn, lão phu không nói, lão phu hiểu rõ tâm tánh của chúng, nếu biết được có người giỏi hơn chúng, thì chẳng bao giờ chúng ngủ được yên cho, trừ khi nào chúng diệt trừ được người đó. Vì muốn biết người đó là ai, chúng còn để cho lão phu sống đấy! Chứ nếu không thì chẳng bao giờ chúng giúp lão phu cầm hơi đến bây giờ.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Quả thật có người giỏi hơn tiên bối sao?

Lão nhân lại gật đầu:

- Đúng vậy!

Triển Mộng Bạch chớp mắt:

- Ai?

Lão nhân lắc đầu:

- Sau này rồi các ngươi sẽ hiểu!

Lão không muốn nói, Triển Mộng Bạch không tiện bức hỏi, chàng nghĩ cảnh ngộ của lão nhân, so với những cảnh ngộ của chàng, bất giác thở dài, lòng xót xa vô cùng.

Hoàng Hổ chợt kêu lên:

- Tại hạ không tin là trên đời này có người cứu được tiên bối!

Cứu lão nhân, là phải hạ anh em họ Phong, mà theo lời lão nói, thì họ quả có tài quán thế, như vậy chắc gì có người đó?

Lão nhân ảm đạm:

- Người cứu vẫn có, song khó tìm!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Ai?

Lão nhân nhìn Hoàng Hổ tiếp:

- Hiện tại, có một người, còn thiếu một người nữa!

Triển Mộng Bạch nhìn xuống bàn tay của Hoàng Hổ, bỗng tỉnh ngộ.

Vừa rồi, lão nhân có lẩm bẩm: Được một rồi ... được một rồi ..

Chàng buột miệng hỏi luôn:

- Có phải Hoàng Hổ đại ca đây chăng?

Lão nhân gật đầu:

- Đúng vậy!

Hoàng Hổ sửng sốt:

- Tại hạ là kẻ vô dụng, làm gì có khả năng cứu tiên bối?

Lão nhân vấn tắt:

- Người có bàn tay bảy ngón, tập luyện được cách bắn tên một lần năm mũi. Trong vòng ba tháng thôi, người có thể thuần thục môn Ngũ Huyền Thần Cung của lão phu, và môn

đó là khắc tinh của Tứ Huyền Cung! Đây là một điều kiện của anh em họ Phong! Chúng buộc lão phu tìm một người bắn tên thắng chúng, có người đó rồi chúng sẽ buông tha lão phu!

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút:

- Còn người thứ hai?

Lão nhân cười khổ:

- Anh em họ Phong buộc lão phu ... Với điều kiện của chúng, lão phu không may may hy vọng tìm được người thứ hai!

Triển Mộng Bạch nóng nảy:

- Thì tiền bối cũng cứ nói! Nói cho bọn tại hạ xem sao!

Lão nhân thở dài:

- Người đó phải hội những yếu tố do anh em họ Phong nêu ra! .. Thứ nhất phải nhận được lão phu ..

Triển Mộng Bạch chận lại:

- Thì tại hạ đã nhận được tiền bối rồi đó ...

Lão nhân tiếp:

- Anh em họ Phong buộc lão phu tìm hai đồ đệ, trong đó phải có một người thắng được môn xạ tiễn của Phong Tán Hoa. Còn người thứ hai thì phải đánh bại Phong Nhập Tunnel, mà người thứ hai này, phải nhận được lão phu, và bái nhận làm sư phụ! Cái khó là hẳn có thanh kiếm chém đá như chém bùn. Vì vậy phải có người đó mới được.

Triển Mộng Bạch sáng mắt lên:

- Chỉ cần bao nhiêu yếu tố đó thôi?

Lão nhân thở dài:

- Như vậy, chưa đủ khó sao?

Triển Mộng Bạch suy tư một lúc, đoạn cao giọng:

- Người đó, hiện có ở đây!

Lão nhân biến sắc:

- Ai?

Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Tại hạ!

Long Hạo Nhân, Lâm Thu Cốc giật mình.

Lão nhân khích động vô cùng:

- Những điều kiện đó, người hội đủ?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Không thiếu một điều nào!

Lão nhân hỏi:

- Thế người .. không là đệ tử của Đế Vương Cốc?

Triển Mộng Bạch đáp nhanh:

- Bình sanh, tại hạ chưa từng bái nhận ai làm sư phụ! Bây giờ xin lạy tiền bối mà nhập môn! Tiền bối bằng lòng thu nạp chăng?

Lão nhân xúc động đến rơi lệ!

Lão ngẩn mặt lên không, lẩm bẩm:

- Hoàng thiên hữu nhân! Không bỏ công lão phu chờ suốt mấy mươi năm dài!

Triển Mộng Bạch khoa thanh thiết kiếm một vòng, cao giọng thốt:

- Đây là một thanh kiếm chém đá như bùn, vừa rồi tại hạ dùng nó mà đón bốn mũi tên, tại hạ tin rằng với nó trong tay, tại hạ sẽ đánh bại tên nghịch đồ hung ác của tiền bối!

Bây giờ, chàng tin chắc bốn mũi tên kia hẳn là do Phong Tán Hoa phát ra!

Những hán tử sau lưng lão nhân cùng reo hò vang dội. Có người cảm kích quá, sụp mình xuống đất, lạy trời, tạ ơn đưa cứu tinh đến.

Lão nhân rung giọng:

- Triển Mộng Bạch!... Người bằng lòng bái nhận lão phu làm sư phụ?

Triển Mộng Bạch thay ví đáp, quỳ xuống ngay!

Bọn hán tử lam lũ lại reo hò lượt nữa.

Hoàng Hổ cũng quỳ lạy lão nhân, rồi cười lớn:

- Làm đệ tử của tiền bối, lại được kể luôn là sư đệ của Triển Mộng Bạch, Hoàng Hổ này có điểm phúc phi thường!

Lão nhân lật mảnh da thú chỉ đôi chân, chỉ đường dây bằng thép đen xỏ xuyên chân của lão, cột dính vào thân ghế bảo:

- Trước hết, hãy thực nghiệm thanh kiếm của người!

Loại thép đó, đánh thành dây rồi chẳng có đao kiếm nào chém đứt!

Triển Mộng Bạch vung tay, kiếm chớp lên.

Không một tiếng vang nhỏ, đường dây đứt liền.

Bốn mươi chín hôm sau ... Khu rừng vẫn chìm trong sương mờ như muôn thuở.

Trong vùng cấm địa, bọn người vẫn ốm, vẫn đói, song ai ai cũng rạng rỡ một niềm vui.

Một cuộc đời mới sắp sửa chào mừng họ, ai ai cũng nôn nóng đợi chờ.

Trước khi so tài với anh em họ Phong, Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch phát thế không ly khai vùng đất cấm.

Song, cái ngày ly khai sắp đến rồi, ly khai để gặp hai kẻ nghịch đồ của lão nhân, giải quyết một trường hợp dai dẳng suốt bao năm trường.

Lão nhân đã hoạt động trở lại, điều đó nhờ sự tiếp trợ của Triển Mộng Bạch, với Lục Dương thủ pháp.

Chàng dùng thủ pháp đo, bức xuất độc khí dồn ứ trong người lão nhân từ nhiều năm qua, lão khôi phục khí lực nhanh chóng trên chỗ tưởng.

Lão nhân còn phát hiện ra căn cơ của chàng rất thâm hậu, võ công cao cường, đồng khí mạnh, trí mẫn tuệ.

Hoàng Hổ cũng làm cho lão ngạc nhiên không kém, đáng lẽ phải mất đúng ba tháng học tập thì y chỉ luyện trong vòng bốn mươi chín ngày là thuần thục thủ pháp Thất Chỉ Hiệp Tiên.

Hôm đó khi thái dương vừa lên, lão nhân đã ngồi nơi chiếc ghế rồi.

Ngồi một lúc, lão thốt:

- Các người có thể xuyên rừng mà ra được rồi!

Câu nói của lão vừa buông dứt, tiếng hoan hô nổi dậy vang rền.

Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch đồng quỳ xuống, lạy chào.

Lão nhân nghiêm giọng:

- Tùy thời, tùy khắc các người sẽ gặp anh em họ Phong. Cuộc chiến đấu này ác liệt không lường được, lão phu không dám quyết đoán thắng bại về bên nào.

Hoàng Hổ hăm hở:

- Vậy thì, đệ tử xin đi!

Lão nhân tiếp:

- Trong vòng vài hôm trở lại thôi, anh em họ Phong sẽ tìm các người. Lúc đó ác chiến khai diễn, các người phải cẩn thận!

Lão khoát tay:

- Các người đi đi!

Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc muốn đi theo.

Lão nhân mỉm cười:

- Từ phút giây này, trừ lão phu, ai muốn đi ra cứ đi. Anh em họ Phong không thể phân tâm vừa đối phó với Hoàng Hổ, Triển Mộng Bạch, vừa theo dõi các người toan hãm hại.

Nhưng, bọn hán tử lam lũ tình nguyện ở lại với lão đến ngày cuối cùng, cho lão đỡ tịch mịch.

Lão nhân gật gù:

- Nếu vậy, các người cứ ở lại, còn Long và Lâm nhị vị tráng sĩ, hãy đi tìm thực vật cho lão phu!

Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc ứng tiếng đi liền.

Bên ngoài rừng, bình minh đã lên hửng rồi.

Họ đến lúc chia tay, Hoàng Hổ theo Triển Mộng Bạch, Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc vây đoàn với nhau, họ hết sức quyến luyện bởi sắc thanh khí tương đồng, họ lại sống chung quanh nhau suốt bốn mươi chín ngày, kể ra cũng là một thời gian sum họp đáng kể cho những ai có cái duyên bèo nước tương phù!

Tầm mình trong ánh dương quang một lúc, bỗng Triển Mộng Bạch gọi to:

- Phong Nhập Tunnel! Người xuất hiện đi thôi! Người chờ đối thủ suốt ba mươi chín năm qua, hiện tại đối thủ đã đến đây, hãy ra mặt đối thoại!

Âm thanh vang lên, đội núi vọng lại lồng mĩ trong không gian vang rền ...

Nhưng, ngoài tiếng dội ra, chẳng có một lời đáp lại.

Khiêu chiến Phong Nhập Tùng, nhân vật khôỉ thủ của nhóm Thất đại danh nhân?

Cái tin đó truyền đi nhanh chóng khắp sông hồ, làm chấn động võ lâm!

Một cái tin khủng khiếp, nhưng gợi manh tính hiếu kỳ của anh hùng hào kiệt bốn phương.

Trên giang hồ, người ta sợ Tình Nhân Tiên, ai ai cũng muốn thu hình, nếp bóng, bắt đi lại đó đây tránh tai họa. Mãi rồi hầu như thiên hạ quên mất cái sinh hoạt phiêu bồng của kẻ hành hiệp, suốt đời phụng sự chánh nghĩa, đạo lý.

Bỗng, cái tin đó đến với họ, làm cho bừng dậy ý chí dọc ngang mà bấy lâu nay họ chôn chặt.

Sợ Tứ Huyền Cung lại đến khu rừng, sát hại lão nhân và các đại hán, Triển Mộng Bạch tuyên ngôn khắp nơi, chính chàng là kẻ khiêu chiến, anh em họ Phong nếu muốn so tài, thì cứ tìm chàng, hoặc hẹn ước với chàng, bất cứ tại địa phương nào, vào thời gian nào.

Ngồi trên mình ngựa, lạc vàng reo vang, chàng trải qua khắp mọi nẻo đường vùng đất Ngạc.

Tảo Dương, Phát Thành, Tín Dương, Kinh Hữu, Hương Dương, Nghi Xương, Huỳnh Láng nơi nào cũng có tiếng lạc vàng, và nơi nào cũng có hào kiệt đón đưa.

Song, chàng vẫn chưa tiếp nhận tin thách đấu của đệ nhất danh nhân, như chàng mong muốn.

Lợi Xuyên, một thị trấn nhỏ vùng biên cảnh đất Ngạc.

Bỗng một hôm, thị trấn này trở nên nhiệt náo phi thường.

Vào lúc hoàng hôn, người và ngựa đổ dồn về đây, như nước lũ tràn bờn, tiểu trấn như sắp vỡ ra trước biển người ùn ùn từ bốn phương kéo đến, hầu như không còn một tấc đất chen chân.

Biển người đó dĩ nhiên gồm toài hào kiệt anh hùng của năm non bốn biển, mỗi người đều có một đoạn lịch sử huy hoàng, ít nhất cũng lưu lại trong Võ Lâm một vài thành tích hiển hách.

Đêm nay sẽ có một biến cố lớn lao, một biến cố phát động do Triển Mộng Bạch???

Và quần hùng theo chân chàng đến đây, hay đúng hơn, họ hộ tống chàng vào đất Lợi Xuyên.

Có điều, cuộc hộ tống này rất rầm rầm rộ rộ, khác biệt bao nhiêu cuộc hộ tống khác!

Nhưng quần hùng lại thất vọng một phen nữa!

Họ đình ninh đến Lợi Xuyên rồi, là sẽ chứng kiến một cuộc tranh hùng không tiền khoáng hậu.

Cũng như bao nhiêu lần trước biến cố không xảy ra, và đêm trôi qua vô sự.

Họ hộ tống Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ đến đây, cả hai không khước từ, song đến đây rồi, cả hai lại âm thầm ra đi, không từ giã.

Khi bình minh lên, thì hai thiếu niên anh hùng vắng bóng, một mảnh giấy con được lưu lại, tỏ sự tri âm.

Trong khi quần hùng tuyệt vọng, lần lượt phân tán ly khai Lợi Xuyên, thì Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch đến Thạch trụ.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Vào khách sạn nghỉ ngơi, hay kiếm trình mà tiến?

Hoàng Hổ đáp gọn:

- Đi luôn!

Y thở dài tiếp:

- Vào Xuyên Mãnh, là lòng tiểu đệ nao nao, luôn nhớ đến anh em họ Hạ!

Triển Mộng Bạch nghe nhói nơi lòng, không đáp.

Hoàng Hổ nghiêng răng:

- Tìm được anh em họ Hạ thì tốt, không tìm được là cầm như họ bị hại rồi, và cái mối thù đó nhất định phải trả! Chúng ta sẽ tìm kẻ thù.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đi sâu vào Tứ Xuyên, mình có hy vọng tìm ra kẻ thù lắm đó, Hoàng huynh!

Đúng lúc đó, hai con ngựa xuất hiện trên đường, trước mặt họ cách khá xa.

Kỵ sĩ rong ngựa ngược chiều, ngựa sải nhanh, chỉ trong phút giây là song phương sẽ gặp nhau.

Kỵ sĩ vận y phục gọn, mang trường đao nơ hồng, đội mũ cỏ, gương mặt lộ vẻ phong trần.

Hoàng Hổ dựng đôi mày, tợ hồ muốn phát tác.

Triển Mộng Bạch ngăn lại.

Hai kỵ sĩ đến nơi rồi, một cánh tả, một cánh hữu, lướt ngang qua Triển Mộng Bạch đi luôn, nhưng họ liếc mắt thoáng sang Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.

Quay đầu nhìn theo bóng hai kỵ sĩ khuất trong vầng bụi cuốn, Hoàng Hổ hậm hực:

- Hẳn là chúng đó, Triển huynh! Triển huynh ngăn làm chi, tiểu đệ muốn dẫn mặt chúng! Đánh chết cũng chẳng sao!

Y lớn tuổi hơn Triển Mộng Bạch, song vẫn quen xưng là tiểu đệ. Lối xưng hô này, do sự chí thành, chứ không mảy may theo khuôn sáo giang hồ.

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Người ta chưa sanh sự, thì mình phải giữ ôn hoà, Hoàng huynh ạ! Chúng ta cứ vào Thục, lo gì không gặp kẻ thù?

Hoàng Hổ còn tức:

- Gặp đây mà bỏ, lại đi tìm nơi khác! Chắc gì có dịp may!

Chợt, có tiếng vó ngựa nện vang phía sau.

Thì ra, hai kỵ sĩ đó đã rồi, quay trở lại. Trở lại, họ không dừng, cứ quất ngựa qua luôn.

Một trong hai ngóảnh mặt nhìn Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch.

Hoàng Hổ buột miệng mắng:

- Nhìn cái gì, bọn khốn! ...

Y toan thúc ngựa đuổi theo.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Biến cố sắp xảy ra, Hoàng huynh hãy giữ bình tĩnh chứ, nóng nảy làm gì mà làm cho tinh thần phân tán?

Hoàng Hổ cười tán:

- Triển huynh bình tĩnh lạ!

Không lâu lắm, bốn kỵ sĩ xuất hiện, cũng vậy y phục gọn như hai người trước, cũng mang vũ khí nơi mình, chiếc mũ che khuất vành mi.

Họ xuất hiện từ phía hậu, song họ không vượt lên, cứ kèm ngựa từ từ theo phía sau, giữ khoảng cách đều đều.

Hoàng Hổ ngựa ngáy, gọi:

- Triển huynh!...

Triển Mộng Bạch thấp giọng:

- Chờ!...

Hai trước, bốn sau họ đi tới, một đoạn đường nữa.

Bên cạnh đường, có tiếng ngựa hí vang, ngựa ẩn khuất sau mấy hàng cây!

Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ qua khỏi đoạn đường đó, thì bốn người nữa lại xuất hiện phía sau theo họ, xa xa.

Họ không quay đầu nhìn lại, song tai họ nghe vó ngựa mỗi lúc một nhiều chứng tỏ bọn người phía hậu được tăng cường dần dần.

Hoàng Hổ cố trấn lòng, không cầu nhàu nữa.

Từ phía trước, đi ngược chiều với họ, cũng có khách lữ hành, khách nhìn bên này, rồi bên kia, trên gương mặt họ vẻ kinh dị hiện rõ.

Hoàng Hổ thì bồn chồn, như ngồi trên chông gai, còn Triển Mộng Bạch vẫn bình tĩnh như thường.

Hoàng Hổ gắt:

- Triển huynh thần nhiên quá!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Hoàng huynh không bình tĩnh được, thì cứ quay đầu lại mà xem!

Hoàng Hổ quay đầu liền.

Hiện tại, có độ ba mươi kỵ sĩ theo phía sau!

Hoàng Hổ lấy làm lạ, hỏi:

- Ba mươi người, chưa đủ cho họ sao, Triển huynh?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Sở dĩ họ chưa hành động, là vì người chỉ huy chưa tới. Họ chờ vị chỉ huy của họ đó!

Chàng dặn:

- Tuyệt đối không vọng động nhé, Hoàng huynh!

Phía sau, ngựa cứ cất vó đều, kỵ sĩ theo đà vọt của ngựa, lên lên, xuống xuống, chuôi đao, chuôi kiếm nhấp nhô, tứ chuôi phát phối trong văng bụi cuốn bao quanh họ.

Chừng như nhân số đó lại tăng cường hơn trước!

Phía trước, một lá cờ xanh treo cao, bay lất phất, có biểu hiện của các tiểu quán!

Triển Mộng Bạch đưa tay chỉ:

- Mình dừng chân lại đó, làm vài chén, Hoàng huynh.

Hoàng Hổ cau mày:

- Nhưng ... nhưng ...

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Muốn đánh cho sướng, có đủ sức mà đánh, phải ăn cho no chóe Hoàng huynh!

Chàng ra roi, giục ngựa đến nhanh.

Hoàng Hổ phải giục ngựa vọt theo.

Đến nơi rồi, họ xuống ngựa. Triển Mộng Bạch không cột ngựa, chĩa quăng dây cương lên đầu nó, rồi cao giọng gọi chủ quán:

- Thiên lý mã đấy! Các người sẵn sóc cẩn thận cho ta!

Chàng quay nhìn thoáng qua bọn đại hán lúc đó cũng đã đến gần. Tất cả đều nhìn con ngựa của chàng!

Hoàng Hổ mỉm cười.

Bên trong quán, hai người ăn uống, bên ngoài quán đoàn người cũng dừng lại ở bên kia vệ đường. Có người xuống ngựa, có người còn ngồi trên yên.

Và tất cả, hoặc nhìn vào quán, hoặc nhìn ngựa.

Triển Mộng Bạch bình thản như thường, cứ ăn, cứ uống như không trông thấy bọn chúng.

Hoàng Hổ cau mày:

- Triển huynh! Tiểu đệ không sợ gì chúng, song thấy chúng nhìn như thế đó, thì ăn uống khó vô quá!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Cứ xem chúng như chó chờ xương, mèo chờ cơm tối, là Hoàng huynh ăn được như thường!

Hoàng Hổ cười lớn:

- Phải! ... Phải! ...

Rồi cả hai cứ ăn cứ uống.

Một lúc sau, Triển Mộng Bạch bước ra ngoài, nhìn qua vệ đường đối diện.

Bọn đại hán lập tức quay đầu, hướng về phía khác. Triển Mộng Bạch cười vang gọi Hoàng Hổ:

- Đi, Hoàng huynh! Đi mà tìm tay khác ở phía trước chứ, cái bọn đó chẳng xứng đáng cho mình động thủ đâu!

-- o O o --